

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA.

Nádasy-pályázat.

Érk. 1885. jun. 17.

VI.

Timárék Risértete.

Pályamű az ifjú Nádassy Ferenc
által néhai Nádassy Tamás gróf
nevére tett alapítványra.

Timárék kísértete.

De hallja kend, sógor, Testen, engem nevesse,
Ha pap esküdnek is nem hiszem én ugy se!
Neu hiszem, neu hiszem, hogy mincseu kísértet,
Harom éjjel eljött..... ott ni..... ott kísértet

2.

A Timárék padján* ott jár minden éjjel,
Lakatol, dírómböl, lész fut, szerte-széglyel,
Ha éjfélt üt, eljön..... Sudj'a menykö koman,
S hajnali karkasszó iri csak el omnan!

3.

Sebes a rivatar, búgó szél riigása -
Sebesebb, szaladóbb villám szikkeháza,
De hízony sebesebb futó hirtel szárnya:
Alig, hely aramal a falat bejárja.

4.

Szél elül bevehessz kárba vagy kuytába,
Villámot foghatod villámkárisóba,
De olyan masinát neu talál fel seki,

* padján.

2.
4
A ki a hirt tudni gyalogossá lemei.
5.

Pralad is, repül is, - vixi sebes szárnya,
Hárból ki - hárba be, - szövik szárjól szája;
I furcsa, hogy ő nemcsak ily gyorsan tud járni:
Kavem a mülgen gyors, ugy szokott is nőni.
6.

Az egyik azt mondja: „Tímáretmál kicélt!”
A másik tudja már: hogyan, mitkén s miéért?
A harmadik pedig hites is lesz rója:
„Hannisan lesz gazdag a hárvalk gazdája!”
7.

„Most látszik!... Tudjátok már!... Hát ilyen ő kelme?!
- Cs mit ki nem talál a furfangos elme?! -
„Most tudjátok, hogyan vőtt egyre-re az asztag.....
A ki így dolgozik, könnyen lehet gazdag!”
8.

„Persze így!... Háborus yonva idők jártak,
Küsstös, aranyos urak nála háldak;
9.

4
3.-

Stroknak beneudés orszáig-világ láttá;
Kijölkés sублиsem..... Isken se bocsaissa! 16

9.

Iszegin Timár Sándor kisitá e beszéd
Mert a nagy-gyámmak ő is vette vessék
Vigre minden ember kerülte, - nevette, -
Csoda - e ha ő csak a rivére vette?! 16

10.

Elkövetett mindent, hogy félbeszakasson;
De - a beszéd olyan, mind a finék garna;
Hákarhogyan nyeres, díloct, öläct, vágod,
Harmadnapra köbbuett s bujábbuak kalálod.

11.

Hagyha nem kísértet, menjen föl Lás tessék!
De jó lesz vigyáxi, hogy hanyag ne essék!
Mert a kinék lelkes, annyi minden nyoma
Azt a biuutk.álka, könnyen földre vonyá! 16

12.

..... Timár Sándor Budta, - s kudia Isken jobban:

1.

4.
É, mivel vándorok, - nem volt bűnös abban;
É, végső batkáiig - utolsó fillére
Munkás szorgalmának volt jutalmi bére.

13.

De mi tagadás beem, - volt híz egy más, - volt, volt!
Mit, más elfelejté - most ő arra gondolt;
Most, jutott eszébe: de nem a gardának,
Hanem a gardagnak, a lányos apának.

14.

É, savasszal körütek..... van vagy öt leánya,
Timár László uram arca nagy hirt kapja:
Nó leme vigyárai a hárd párdá,
É hárd párdán egyetlen lányára.

15

Ha este az éreg elfeküd, pihenéi
Eulidája a his kerke sokkott meeni,
Nem hogy a virágok száradt lecsalgyassa,
De a mákvirágok, Pandis csölköthassa.

1.

5.-

Bandi pedig béres,^{16.} ar ő his bérese,
És ex a gardának a lányát szerezte!
„De már engem nevesse, ar a Koldus pára
A szemeit se vesse ar a gardag lányra!¹⁵⁰

17.

No hogy aztán eljött a legelső este,
A szerelmesséket a garda megleszte:
Párodaloknál mellett szegény hű cselédet
Ugy ölelték egymásba! és csók nem ért véget!

18.

De hogy nem ért véget! Ugyan mit is mondtam!
E haragos villám ok, irított le nyomomban,
És legelső csókúál: ar apa szöröfja!
..... Szé, ar este, Tulcsa még ma is siratja!

19.

E legény meg elment,..... s hogy ne, - olyan szöröfja?!
Ki tudja hová let??!..... Hallgassa hír róla.
E hatonának áll-e, - vagy a sirba száll-e,
És hujdosó lelke kísértelvé vált-e?!
~

20. 6.

„ Eh! Mi hieme illessz?..... Mi gondolva arra?
Felnegyek, - megvénem..... erre meg amarra!
Csak ittben volna még valaki..... de semmi!
Félti?! Uram Isten! fel merék én menni! ¹⁰⁰

21.

Wáltig hirtudogatta Timár Sándor magát,
S várta - de neheren - a selét éjszakáj;
Ez mig világos volt: sele bátorsággal,
De az fogyni látta a világsággal.

22.

Végre jött az éjféli..... Most már menni kéne.
Megindul, - megbotlott, ajtó küszöbébe.
Rossz jel ez, - de azért tartott a padlásuak....
Kérdete akkor lón a dobogásuak.

23.

„ Gyűje ex a lámpás! ” csak is emyit monda,
Es visszairamult, ott aba' a nyomba';
Ráírta a szoba ajtaját magára,
„ Vésni meg a menykő! ” s reszket there, lába.

00 00 0

24.

7.

I hire ment, emek is, - valaki meglesse -
 Timár a hisérköh, mily bátran kereste;
 Nótáib is csináltak ma'nap már felöle,
 Karsogott az utca mindkét vége föle!

25.

Szégre annyira ment ex a könyves dolog,
 Hogy Timár eszébe nagy gondolat, forog:
 Gladja földjeit,.... gladja a háza,
 És a rossz faluak mond, "Festehorokádof!"

26.

Gladja a földet? - amatt most, nincs ára;
 Sugyan hol találna vevőt ilyen háza,
 És melynek falait, "a bün emel" fel
 És melyke hisérköh jár el minden éjjel!"

27.

Hiába, hiába! Törte mara magát,.....
 Kappallá sette a nyugtalan éjszakát,.....
 És sem használt, semmit,..... nincs tanács, hiába!
Hát egyszer egy ember bejött a probába.

Tímár Sándor ott áll az asztalnak sarkán
 Netti busult, fejét kék kerébe hajtván;
 Szökke szép leánya nérdexse..... Minálta:
 Étel-ital ott áll,..... mi hasna? Hiába!

„Adjon Fésű jé nap!” Tímár feldekiúte
 „Fagyadj Fésű, Pálus!” A leány is sziesse.
 Az ember csak ott áll hatonás stellungban,
 Mintha volna most is az egnekirungban.

Látok ott a hatona minden izen völdén;
 A merre világ van, ömüdeniütt volf táni;
 Tul a nagy kengeren..... Faliánorszagban,
 Hammincxthés esztendőh szolgált egy folytában.

Nagy deres bajusza szörnyen ná volf esapva,
 Fél gyertyasrál vala annak áldozatja;
 Szemei villogtak, - seke bitorosággal
 Szemben állt szárszor is, salán a halállal.

No hancu az orra, már az gyamságos
 Pirov volt, virító, csupa borvirágos;
 Az látszott moudani: seljes életibe
 Az italféle volt, legfőbb ellensége.

33.

„Garduram - így kezdé - tudja-e még jött-e?”
 „Nem bír én, - de azért illyön le mellette.”
 „Kösszönöm, tudom én jól az mellesége.”
 Hancu mindamellett a kausóra nézett.

34.

Fszerte Tímár is a vízér gyengéjét
 Hogy örök szomjuság égési gégéjét;
~~Állal~~ Kiváltké. Nem került sok próba
 Csak egy árva csepp sem maradt a kausóba.

35.

Juliska sietett újra a pinczébe
 Bálus meg odült Tímár kőrelébe,
 Megsimista bajrást a balteyerével
 Aztán próba kezdett, illytén bevéddel:

„Mik busul meggyelmed? Vese part, a gondos!
 Hol tele a pincze, hogy lehetne gond ott?!
 Raktva minden kaurra..... tele a padlisa.....”
 Timár összeretkelt.....” Erék jöttem, laasa!”

„Erék jöttem - mondá - tudom ott, fókát
 Tudam, mi az, a mi auyi bí gondos ad;
 De csak ráim kell kizni, - én meg szabaditom,
 Nagy szomorúságát öröme fordítom.

Kisértes?! Szeresnek szembe nékui vele
 Meglátuam: kőle én, - vagy sőlem ő fél-e?
 I ha csupa lélek is, - exer lelke legyen
 Kivákon a lelkes..... Istén egy segíjjen!

Állam én silbakon, soursó, szélben,
 Legelőgötétek, éjfék közepében;
 Szaraz fa nyitorgott, szél sívöltött, dult, fullt:
 Csak a bajszomnak a logye sem maradt!”

Le nagy bátorságnak dicső emlékére
 Megint leüzet a kancsó fevékére;
 Ivalamint a szonjas a seli Nupának:
 Ugy irült a garda a vitéz szavának.

41.

Már így jól lesz minden! ex arctán az ember
 Hol van olyas, a mit ő megkenni nem mer?
 Miába! katoná!..... bátorsága extract!
 Timárnak a dolag igen igen kelsett!

42.

Hoz csak egy legyen, ki elől merjen menni
 A nyomában kísértés ő maga fog lenni;
 Legyint is, marit is, majd követi öket;
 Neveléggel sevit, a most követőket

43

It is hadarostán egy ülő helyükben.
 (Forogván sok minden arájukban s fejükben)
 Még az éjjel járnak a dolag végére;
 Mi lesz a becsütő..... mi lesz annak béré?

Egy cardendős malack, - itasen liser árja;
 Meg egy rugot, borujó, - vagy annak az ára;
 Fél albó pálinka..... "Legyen sizenkettő!"
 " " Legyen sizenkettő, - isse meg a menykő!"

45.

Bálint pedig rögtön a pad kuleszát kérésre,
 Hogy ő a szatortól előbb megismerülje.
 A padlás ajtaja napok óta zárva.....
 Csikorgott, nyikorgott, megkettőzött zárja.

46.

De azért a vitéz ment, semmit se félve
 (No a nap is süttél, mint ex szokás, délbe')
 Összevessz, mindent,..... seget rugot, sarkot,
 Sünmagának ilyen kis mondókat, sarkot.

47.

"Olyan a nagy rakkás kutharica csöben.....
 Ha balán erre jár, - röög lecsöben;
 Mi amott, lyuk is van..... de hát labujom uincsen?
 Majd utána járunk..... szép Fülisbán, uincsen!"

Mert hát a visék ut mindvégig azt hitte;
 Hiszintő szerepét élő ember vitle;
 „Leány van a háznál..... névük meg a láciában,
 Sokat látott s kettő katonakorában!”

49.

Felüvölt. Pócs gyancint, ott vagy tíz szál deszka;
 Lágyhegyre állott..... „Vesse a parát, ezt a.....”
 (Ostatettek helmi kaporított köldögezet.)
 Hogy leu a kamrában meg ne rontsa féreg.

50

„Itt sincs;..... no de se haj..... majd eljön ő kelme;
 De nevedesim, ha úgy szerep megölelme.
 Tudom Fedeuend az első szarítássa.
 Megérri hogy nem az, - kinck jöttél várta!”

51.

Igy maradjon minden, hogy ne sejtsem semmit;.....
 Igen, - de ha erős, maradjon ficskó? Itt, - mit!
 Majd segítél akkor egy nagy ordítással, -
 Vont' köbken is beszimk..... Csak győzze furdással!”

És a mikor lejött elevenen, épen,
 Tündér felmosolygott, sive örömeiben.....
 "Csak hogy baja nincs!" "No de majd lesz másnak!"
 Szárja sincs a rá tett bathás kacsinatásnak.

53.

Azau körben ej lett. Az öszi nap fáradoz;
 Megveseltek neki valahol az ágyas,
 Arra nyugodt felé, ott a tulsó sírelen,
 Egész nap gyalogolt..... lefelé, láb szépen.

54.

I hogy álmosan magis felhőkbe tartarta
 Úf a lappangó ej használati tartarta, -
 Utána lépődrót, - sugaras eleredte
 I ha még annyi vón is, - szivüjjába vette.

55.

Letz aztán sötétség..... teljes komályság,
 Nincs egy garasára égi világság;
 Mintha minden csillag kiserlettél félne
 Mind behurta magis felhők közepébe.

Tűz is csak furcsa az emberi természet,
 Tehogy se szerezjünk az ilyen esetet.
 Tűz mind a fűnyes nappal józunk neseünk,
 Tűz is öreg esde könnyen megijedünk.

57.

Az ilyen esetet a szelők kizsákmányolása:
 Tűz mind a szélénél a szélő leugrása,
 Ha a szél a szélő: kizsákmányolják,
 Leugrunk, lebegek a falakon az árnyak.

58.

Tűz mind a szélő, a ki egy szél éjjel
 Véletlen felébred, s alig nézett széllyel:
 Ha a szél a szélő, a szélő a szélő,
 Hogy az éjnek mered, minden hajszál.

59.

Tűz mind a szélő, a szélő a szélő,
 "Mi baja?" "Kizsákmányol!" "Hogyan nyög!" "Kizsákmányol!"
 Tűz mind a szélő, a szélő a szélő,
 Hogy a szél a szélő: kizsákmányolják az árnyak.

.....Tünemények hájéba csippel csuppal kellett;
 Valami neszének megint lemmi kellett;
 Szerrel is úgy vagyunk: bár félünk s resztegünk,
 Az ily látványoknál ott lemmi szereünk.

61.

Persze a soronyban nem a kacsor órára,
 A bakker sráva volt a falu órája,
 S ha ez néha álvos (s pedig hogy ne vóna!)
 "Kilenczeker is" híres, istől már az óra!"

62.
 "Hallja minden háznak ura
 Tízet, istől már az óra,
 Tízre vixre vigyáznak a
 Hogy károkat ne valljanak!"

minden?

63

Elhangzott az inek a setés nagy éjbe,
 Megfogódzott a hang a ruhó szélbe,
 Repült egy darabig, - arután elesett, -
 S mint előbb volt, megint minden alvóna let.

A nézők gyűlöngtek, ki itten, ki ottan -
 Egy pár itt, - egy pár ott, - falhoz húzódtok, -
 Hol kettő, hol három, - de sehol magányos,
 Mintha a bátorság volna kán hiányos.

65.

Mindogytok oda néz a ház ajtajára;
 Nyílik-e, - jönnek-e?..... Főnök valahára!
 A szobában várak..... háttan, - csatalkészen.....
 "Hát egyszer dörömböl." "No fel most merészen!"

66.

Legelől jött Balint, a menő vitéze,
 Balkezében lámpás, - bot a jobb kezébe;
 Utána ment Tindir, még egy pár családdal,
 "No sudam, hogy ez lesz" az utolsó éjjel!"

67

Futni a padlásra az udvaron végig,
 Lobog a lámpásuk..... de az ajtó's érik;
 Közelebb a nézők felve, sügva jönnek.....
 Balint és agarda már fölfelé mennek.

So mi lesz..... no hogy lesz? Lépnek hátra, négyet,
Dörömböl iszonyú ott felem a kiseret.

No még egy.....és még egy..... mindjárt ott felem vannak!
..... De abbana nyomban aló is ruhának.

69.

„Uram Férus, segíts!” Csak alig értedje,
A lámpás magától messze elhajítja,
Csak a kék felmenek, négy, öt, hat lépéssel
Egygyel is lejönnek, - de persze eséssel.

70.

Dörömböl ott felem is..... de dörömböl lent is,
Meg az is lecsúsz a ki fel nem mutat is;
Ez sikkoltással lesz annyi soknak rája
A megsemmisül az udvar, - s az egész ház tája.

71

Iszonyú káosz, a mit látni kellett!
A kékben is állna a kékkel;
Kék villogó, sreme, - s azwa kecskekörmeök.....
Lékező, piros nyelv..... ez maga az őrület!

Nem ember, nem Baudin... de egy csoda állat!
 "Faj nekem, végen van, bonts kányor ágat!"
 Nem tudom, aludni.... sügis álmok láttak,
 Akárhogy takarják, - izradott és fáztak.

73.

Bármint is odább állt... elment minden kedve,
 Csak alig hogy rörgő esőjét összekedte,
 Lohse jött malacrést, - sem a banyujárst,
 Tőz a mi legcsodább: nem a pálinkáért!

74.

A kány meg volt ül, atyja ágya mellett,
 Ne felejtés szeméből kány hájtja a kányét;
 Csak sokog sa beteg arcazt sinogatója.....
 Lidba szől korra, - nem felel az atyja.

75.

Shogy volt ül, - kányét veggisti sóhajjal
 Meg az éji-jön a reg, - rórsapros hajnal;
 Napsugár betekent a ház ablakába
 Pszelid álmok csókol, a kesergő lányra.

Kínos virasztásba mint hogy kimerültek,
 Végre mind a ketten oly elcsudaváltak,
 Az egyik, - alva is kísérteties látott,
 A másik: szerelmek, - ideo boldogságot!

77.

.....Délre is járhatott. Fenn a nap az égben,
 Szerkeszték beküldött, a földi seregben,
 Látható a régi táj ~~xxx~~ ~~xxx~~ halvány hervadását,
 Egy utas embernek halványabb orráját.

78.

Látható: hogyan jött, s hogy az erdőréten
 Odavált pikem, - egy kölyökfa sávében,
 Odavált, - odavált, de nem alvásért,
 Hancsú a falna való pillantásért.

79.

A halvány arcra volt, a sugar legénynek,
 Talami bánata lehetett szegénynek,
 Az kele barisznya ott a lába mellett:
 Hiába jött a dél, - egy falat se kellett!

I a minő ült: könyökét balterdre szel,
 Halvány félarcát kezébe fektette;
 Fgy nézte a falat, vagy inkább egy házat.....
 Minden pillantása: szerelem és bánat.

81.

Lizegett, - susogott, repeső szíri szél,
 Kullongott a fákról hervadó levelek;
 Mind, hogyha ezek is örömek volnának
 Meltyek, elhervaszt, meggyetlen lubáznak.

82.

I a hogy ült szomárium: Kolomp Laugja Laugrip,
 "Hajsz Tillis - hajsz Lombör!!" az erdő-virhaugkinn.
 Aztán nagyon patkán négy ökör vszörja
 Delető madarát sígról feltravarja.

83.

I hol a kanyargó ut, az erdőnek sár el,
 Amott jön négy ökör egy rakott székkel,
 Fündöklök a naptól, oly fehér a szőny,
 Nagy seker - de azért haladnak előz.

A legény csak nézett, csak nézett merőben.....
 Látta a szekeret hozzá közelgőben,
 Hogy is ne ismerne már mesziről rája,
 Hisz ez a négy ökrös, ez az ő igája!

85.

Pfel is hedd, - odament, - közel az utczélhoz
 "Villás kö!" - így szólott nyájasan ökréhez;
 Megállt a négy ökrös, - mind megállt egyszerre,
 Fordították fejüket az utcaszűzre.

86.

^{az iga}
 elnyitorgott, - a minsz oda néztek
 "Villás te, - Lombár..... há, ki még rám ismerlek?"
 "Mig így szól a kocsijuk lámpaszála szavdval,
 Egy könyvet bírult le az inge ujjával.

87.

A nézett a bérés is, ki femu állt egy ládán;
 De csak egy pillantás, - szállt a maga lábán;
 "Baudite! a bíz a! há, te hol jársz isten?!"
 "Bimbó me! Hóhó! Te vagy? Hozott Fudew!"

Baudi volt csakugyan, az a régi pajtás,
 De sápadtá tette arcát a sőhajítás!
 Az a sok sőhajítás Timár Tulis háért,
 Síve szerelméért, - kedves galambjáiért.

89.

Az mikor elűzték a lényes hárból,
 Úlcus, ő világgá..... svajd ki a világból,
 De eszébe jutott az édes szülője:
 Hogyha ő meghalna, - mi lenne belőle?!

90.

Nem ment, lát se viruék, se nem katonának,
 Tareu egy gardinát beállott szolgának,
 Ja mi his bére volt, most is pénzét tette
 Szegény szülőjének majd mind elküldötte.

91.

Szgy látszott, mintha sem kezdene feledni;
 Fajdehogy! Keresték ám még jobban szeretni!
 Csakhogy még tavasz volt s még tartotta nyárba,
 Nem igen ért, reá gondolat a lényre.

De mitkor össze járj... s feeste golya mautek,-
Támadtál szívemben bánatos érzelmek.

Mit csinál a kis hercz?..... meg a rózsafája?.....

Mit csinál a világ legszebbik rózsája?!

93.

Hervad-e? virul-e? Türe féjher is adták.....

Türe a lalocatalmaiz új barra ellakták.....

..... Ha hervad is, bánat,- ha virul is, bánat.....

Tagy, epeclés, aggas,- egymás után támadt!

94.

Magát erőltetle,- de mihaszna lehet!

Mosy láta csak: a lány[†] mily nagyon szerette;

Mily nagyon szerette,- el nem feledhetle.

„Mey!” szöly lent a föld,- meij!” szöly az ég feletle.

95.

Menni, menni hozzá! még csak egyszer látni!

Sha csak egyszer látna.... ám jöjjön a háruu!

..... Bucsub vetle a hársól, usnak indult ujra,

Láttalau vezetle a jó Fedeu ujja.....

De minderről Baudt csak egy szó se mondott,
 Ugy volt halgatni, mi a másik mondott;
 Hegyiről tövire az mind elbeszélte,
 A gardás azóta mennyi minden beszélt!

97.

27. Tövére már-igy végké - ezt a szerbét ládát,
 Ma este lányostul el hagyja a hándát;
 Fogoránál akar még az éjjel hálai,
 Falutól hárából, mind meg akar válni.

98.

Udadj a földjés, - ha postam árér is,
 Odadja a hárad, sán egy petáthér is,
 De mihaszna minden..... becsülete mincse,
 Csak igen azt mondják: "Egy hiútes az István!"

99.

Hétszer elmondani ereket sem kellett,
 Ingerültséggel a Baudt beellett,
 Keresz fogott, Lombárd végig simogatta,
 Sitt megerekedt utjait nagy gyorsan folyatatta.

"Kisértes?! Egy skólotf mentébeu magához -
 Vecskethömii sítán jár éjjel a házhoz?!
 Mily szoba beszéd! Ház van is kísértes?!
 Szégyenére válik himi en, a népnek!"

101.

Szegény já hantóuk, nyugtassa az Feser,
 Az ugyan hiába fáradozott isser;
 "Kisértes?!... Polondság!... de halam Fulesául"....
 I kőstörer egy sietés, - s ott kermetta Lakúal.

102.

..... A garda sa leány esakugyan kísérltek,
 A szoba a kaurra, majd mind kísérltek,
 Az utcrán csöcselék lesse, várta nére.....
 "Kotródjatok innen, - pokol feuekébe!"

103.

"Thicsoda? ...", "Baudt!" "Neu igar!" "De az volt!"
 De Baudt mindennel egy cséppel se gondolt;
 Ugytja a kis ajtóf,.... persze be volt zárva
 Lakul kőül, tehát, s úgy ment be a házba.

Előbb is a leány kalálkozott vele
 Talánis kihozott fogva a kezébe
 Derecsre, hogy nem volt hohai még fajtá....
 Leesték.... s nem maradt egy szíva ép rajta!

105.

„Baudi!”- így sikolta, sa mit mond, csak ennyi;
 Nem tudott se futni, sem feléje menni;
 Csak ott állt, - örömmel félelemmel kiérdve
 Baudi is..... De Timár odajött a körbe.

106.

„Baudi te!” így szólott, de nem gyűlölettel,
 Sőt inkább örömmel s halán szeretettel;
 Azt lehetett látni, arcáról, szeméről;
 Egy nehéz köcsök mosoly a szivéről.

107.

..... Baudi odállott a garda elébe
 Bár nem igen mert még nézni a szemébe, -
 S bár köredekettlen, - végtére így szóla:
 (S hogy igazán beszél jól tudhatták róla)

Garduram, itt vagyok.... (szomondotta hiva
 Hogy mihez hallottam az erdő szélben)....

..... I hogyha nem járj senki, a dolag végére
 Majd felmegyek én ma; szembé nézek vele!

"Baudi te!" -- az öreg vältig beszélt volna
 De egy árva szava sem bír nyitni ajka;
 Ha nem a nyelve most, semmi kép se fordul,
 Mind a kéz szemből a könyve kicsordult.

Az a bátorítás oly jól esett neki, -
 Saját bátorságát újra néni éri;
 Gyere ha csakugyan?!..... Főtenem!..... maradvai!.....
 Földet megtartani..... Lásd el nem adni!

Híven Baudi itt van testestől lelkestől,
 Nincs mitől tartani, - nincs mitől félni ettől;
 Mástól még kevésbé..... Lehetetlen is!.....
 Kísértes?!..... Bolondság..... Igen, de ha mégis!.....

Higgye? vagy ne higgye? - így kiemelte magába -
 Lehet? vagy nem lehet? de hisz maga látta!
 I ha csak hápiáras volt? Nem az lehetetlen!
 Nem csak maga látta, - látta mind a ketten!

113.

Ismerde amannak volt már a fejében
 Pulistka östör is lenni volt a pincében.....
 Gyenge, ha csakugyan?! hára, el nem adni!.....
 So' hisz megmenteni, - Fövenen! inaradni!

114.

..... Sa mit, itt én szedtem négy szor is négy raudta,
 Azon, a gondolat, a trepiült egy szor,
 Örü és félelem, - szávalom künbánc,
 Mind Tindának esett, - mind pincének künbánc.

115.

Rá nézett a lányra..... ardu a legényre
 Arduan felnézett az Föven egére.....
 Hallani lehetett egy nagy, mely sóhajjal:
 „Ússe meg!..... s addig kezelegessetek hát!”

" Beszélgesselek hát! " Kész ró mennyi mégis!
 Oh van hát a földön, van itt idősség is;
 Nem csak bűnös bűnök, mit a szív, virjék.....
 - Oh van mennyország is..... szerelmek kirják!

117.

" Beszélgesselek hát! " s bemut, a szobába
 Szegény a néz **cselédet** ott hagyta magába?
 Tájé mire jó volt így együtt ketten.....
 " He uram Istene, jaj he jó szerető!"

118.

Kimutatt a kertbe..... Ősi levél hullott
 De azért ő nékik csupa virág volt ott;
 Leültek a róza - bokornál szegények.
 Csak az Isten tudja, hogy mennyit beszéltek!

119.

Soká nézte a nap ezt a holdfényes,
 Nagy udas bejár, - de még így nem látott;
 Legeslegvégül is ő rájuk tekintet,
 Bucoruszárával bucsúzóhoz **hintve**
 .hintve.

Ésdi szívükkel néze van a napnak,
 Farka szívárványával szögő rivatarnak:
 A kötelességgel... a beszédnek néze,
 "Aldjon meg az Isten, kellem mindeusége!"

121.

"Láttak-e valaha, hogyha most elmentem?"
 "Nélt-e valaha, s illes-e se mellette?"
 "Megöleltek-e még?" "Megcsókoltak-e még?"
 "Megeráskad a szívem, áldjon meg a jó ég!"

122.

..... Bambi arstán felment, rögtön a padlásra
 Nem vártán a helyes bealkonyulásra;
 Ott elhelyezkedett... Füliskára gondolt,
 La seték odu is, mindjárt világos volt.

123.

Lassanként az éj is felvette bogyuját
 Kiderjesse a szerte lanka nehéz szárnyát,
 De ma fenn az égen a csillagok égtek
 S megsejtették szárnyát a lanta setétek.

Talainivel később, híres, veres az ára
 Talainivel gyéresebb a sok bámuló ma;
 Talainivel bátrabb a háznak gardája:
 Faj de sokkal sokkal remegőbb a hánya.

125.

"Hát ha!..... de nem lehet!..... Faj ha vége lenne!
 Bizom én dolgozom, a kegyes Fatare;
 Kicsoda ellene, hogyha se vagy vele:
 Én uram Fatare, légy se a vőleje!"

126.

Összelette kezét, - s kezét a szívéhez,
 Et szeretet szölet, a menny Fatarehez:
 Et legköbb szeretet, legfőbb szeretethez,
 Annak imádsága, bizony felhas, ehhez!

127.

Falig imádkozik..... hát fel is síkoltta,
 Nyg-dörömböl ott felem..... soha sem uggmint ma!
 Dobogás... kiáltás... leme, futás, remegés.
 Annak siri csend. É végre mekkorás.

"Még vagy!" (és ismertek a Baudi szavára)
 Gyere csak, leviszlek, adda gonosz pára!"
 Az lány nevetett is, sírt is, - de csak állott:
 "Ez van Iszeneu, áldott légy... oh áldott!"

129.

"S tudj' az!... majd mit mondtam... tudj' a jó ég Louman,
 Kés' hárva lámpásis, egyszerre kivillan
 "Ahol jön a Baudi... valamit hoz ölbe";
 Isen, Is...? Kés' szava van... és négy keszketés!"

130.

Volt bizony szava is, körme is volt uélli,
 Mind kacrag, a ki már közel jött is néri.....
 Baudija, szakállá... léhögő nyelvcske.....
 S hogy ne, hisza mit hoz: fekete bakkéske.

131.

Kés'... volt a szomszédnak egy nagy bakkéskeje,
 Valahogy rá akad, ez fevő a köldögre,
 S nem gondola semmit: az egyim s tieddel,
 Azt tartá' ő' kelme: ha salálad, vedd el!

34

A nirkor este lety, - seubhöl se kartott,
Leyuesz a szomszéd padlásának kartott;
Kardája udvarán volt egy rakás öl fa,
Oda fel.... omán meg fel a padlástyukra.

133.

De bizony magasán vala a pöcz néki,
Fel kellett ugrálni is még egy sem öri,
Dörömbölk, szaladgált, döffe, rugta, lökte....
Egy-egy kis levélke, - a' isatig jött le.

134.

Tették orsz' nevetés, sírkongás, rikongás;
Majd ki ki menté, - de nevette a más;
" Tudtam én.... mondtam is.... nem hallgattak rája,
No most káf, esakugyan.... kardja el a kánya!"

135.

P bizony majd hajnalott, mire szétoszlottak
Tündérek, de kányau! Keresz szorítottak;
" Tudták ők!.... hior' olyas' ki is gondolhatna,
Maga is ross' a ki annad hitelt' adna!"

És a sok közközlés alig írt már néget,
 Faj pedig a Bardi halpa szinte íget.
 Menjen-e? maradjon? neki nem kell hála;
 Pél is megy, ha a lány úgy sem néz reája.

137.

De Fulsza köntöret... sreme bele kömnyel;
 Haladtás, körrönet... veggisve örömmel,
 Azt látszot, mondani mindégjök feltűnt,
 „Csak addig maradj még, míg azok elmentek!”

138.

Elmentek. Meg tisztult az udvar egészen,
 Ivala már a Bardi utra menő kösten.
 De attól a garda, - kezét megszarítja,
 „Stannu exer csillag!” Fiamnak szólítja.

139.

„De fiam, oly hamar nem megy se el innen;
 Faj mennyit gyötrődtem... se magad se kinnéd,
 Sem éjjel, sem nappal nem volt nyugodalman,
 Már az élethez is alig volt híralman.”

Te adtad vissza azt, mit elveszítettem
 Te fiám, a mit ugy megkésztettem
 Becsület, - jó hírnév.... jó lelkiismeret.....
 A ki mindent megcáld.... az áldjon meg téged!

141.

De fiám nem elég közzönni csak jóval
 Főlettel szótban én viszonozni jóval;
 Mindent visszaadtál.... mindencumból válassz.
 Tannun Tsten: a mit kérsz, tiedd' váll az!"

142.

Látta a pinczében six kád egész állna,
 Látta a geronda szincaramyá vállna,
 De hogy is kellene szüszte aranyja:
 "Garduram.... ha szabad!..... a Juliskáj adja!"

143.

I mit csünnén, csavarnán.... kedr sönak a vége,
 Persze hogy az lett a Baudi felesége.
 Egy hónap se múlt el, lakodalmasz csaptak,
 Larom szabácsaszony sirsöz fözött hónap.

Nagy udvar házában nagy sátraf esináltak
 Póntlikás nőfőnyek faluszerte jártek.....
 Kossri asztal megtelt, a zene meg szólott.....
 Pohse kez jó kedve, kinek nem volt jó ott.

Tudni volt, kinek a közörmű daccára
 Könyei peregetek csendesén arckára,
 Lint, - de nem bujába, hanem örömebe?.....
 A holdog Baudinak az édes szüleje.

Ott is maradt náluk, a holda napjáig, -
 Olyan gazdag háruál... Szégyenletle váltig!
 De ott úgy szerették, - jól gondját viseltek, -
 Hej meg is áldotta őket érte az ég!

..... Az öregnek napja alkonyodik szép
 A fiataloké van a legszébb fényben
 Nagy holdogszághat van kavargó szemü,
 Olyan holdogszághat jó volt, úgy szemeidü.

Baudi a sromvédttől a Kecskéj megvette,
 Kaposatalevelet királyiávé vette;
 A gonosz Kecskéje! Jorsa de csak jó volt;
 Ma is él még salán, hogyha el nem pattolt.

Erő a sörénedet sokszor emlegettek,
 Sokszor megkaczagták..... sokszor megnevettek,
 I Baudi valahánykor meglátta a Kecskéj
 Ita sehetle, átkarolta,
 A szivéhez szorította
 Azt a szép menyecskéj.

Vége.